

SỐ 333

KINH ĐẠI THỪA NHẬT TỬ VƯƠNG SỞ VẤN

*Hán dịch: Đời Tống, Sa-môn Pháp
Thiên.*

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật cùng với chúng Đại Bí-sô gồm năm trăm vị và chúng Đại Bồ-tát ở rừng Cù-thi-la, xứ Kiêu-thiểm-di.

Lúc ấy, Vô Tỷ Ma-kiền-di-ca nữ sinh tâm sân giận, ganh ghét hoàng hậu Xá-ma-phạ-đề nên đến bên vua Nhật Tử, thưa:

–Thiên tử có biết không? Hoàng hậu Xá-ma-phạ-đề và năm trăm cung nữ làm việc dâm dục với các Sa-môn. Nay thiếp xin báo cho đại vương rõ. Xin Thiên tử biết cho, thật khó mà dung thứ!

Khi ấy, nghe Vô Tỷ Ma-kiền-di-ca nữ nói rồi, vua Nhật Tử giận dữ đến tột độ, không thể nhẫn được, định giết phu nhân Xá-ma-phạ-đề, bèn cầm cung giương lên bắn. Lúc đó phu nhân Xá-ma-phạ-đề nhập định tâm từ. Vua bắn tên lên giữa hư không, phát ra ngọn lửa sáng rực rỡ. Mũi tên ấy liền quay lại, rơi xuống bên trái nhà vua, được Phật bí mật hộ trì làm cho mũi tên không trúng thân, cũng không gây tổn hại.

Vua Nhật Tử kinh sợ, lông tóc dựng đứng, liền ngã quy xuống đất, sau đó đứng dậy dùng kệ hỏi phu nhân Xá-ma-phạ-đề:

Phu nhân là Thiên nữ

*Quý nữ, La-sát nữ
Hay Hiến-đà-bà nữ
Ta hỏi lời như thế.
Nàng hành trì pháp nào?
Chưa thấy, chưa từng nghe
Lại cũng chưa từng biết
Chưa có người nữ nào.
Binh khí không làm hại
Ta có sức mạnh mẽ
Học giỏi về cung tên
Mũi tên ta bắn ra.
Chưa từng không trúng đích
Tài bắn cung như ta
Khỉ, vượn và chim bay
Thân người và ụ đất.
Chưa chỗ nào không trúng
Hôm nay ta bắn tên
Quay lại rơi trước mặt
Không thương tổn thân ta.
Ta xin quy mạng nàng
Nguyện cứu thoát khổ não
Xin nghe lời thành thật
Vì ta muốn hại nàng.
Bỏ qua, chớ sân giận
Nàng nghĩ làm việc tốt
Khiến ta lìa khổ não
Vĩnh viễn không như vậy.*

Bấy giờ, phu nhân Xá-ma-phạ-đề trả lời vua Nhật Tử, liền nói
kệ:

*Thiếp chẳng phải Thiên nữ
Chẳng phải Kiền thát nữ*

*Chẳng phải quý, La-sát
Là Xá-ma-phạ-đề.
Thiếp là đệ tử Phật
Vì tâm đại từ bi
Nên thiếp làm việc thiện
Tâm hướng đến Thế Tôn.
Số ức trăm ngàn kiếp
Quán tâm thiện từ bi
Nên thiếp hành hạnh từ
Người bị nữ sắc buộc.
Thấy đó là như thật
Như mạ non trưởng thành
Bị mưa đá làm hoại
Nếu lìa đấm nữ sắc.
Thiếp đều rất ưa thích
Tất cả các Thế Tôn
Đều xa lìa dâm dục
Lại nghe Thế Tôn dạy.
Phật và chúng Bồ-tát
Duyên giác và Thanh văn
Đều xa lìa nữ sắc
Người ngu không thể biết.
Đều bị ma hàng phục
Lìa ô nhiễm nữ sắc
Có thể được an lạc
Rốt ráo được giải thoát.
Các chúng sinh vô trí
Không xa lìa ái dục
Tạo vô biên nghiệp tội
Đọa vào ba đường ác.
Hâm lửa dục không đáy*

*Cháy hừng hực không tắt
Người trí ưa giải thoát
Không bị nhiễm nữ sắc.
Thấy rồi liền trói buộc
Vui thích lời dối trá
Nơi các loài đọa lạc
Chết vào nẻo hiểm ác.
Chớ nghe lời người nữ
Cũng không nên giận thiếp
Tâm ý sinh hoan hỷ
Tâm hướng đến Thế Tôn.
Vua muốn được thấy Phật
Thiếp cùng đại vương đi
Đến nghe lời Phật dạy
Ắt thuyết giảng diệu pháp.*

Vua Nhật Tử nghe xong, bảo phu nhân Xá-ma-phạ-để:

–Giờ đúng lúc. Nàng mau đến gặp Thế Tôn.

Vua cùng quần thần, dân chúng đi đến chỗ Thế Tôn. Đến nơi, mọi người đều thấy đức Đại Mâu-ni oai nghiêm rực rỡ như núi vàng lớn, ánh sáng chiếu soi rõ sự trang nghiêm, an lành. Lại thấy chư Bồ-tát, chư Bí-sô, Bí-sô ni, cận sự nam, cận sự nữ, Thiên, Long, Dược-xoa, Kiên-thất-bà, A-tố-lạc, Bích-lỗ-trà, Khẩn-na-la, Ma-hộ-la-nga, người, phi nhân đang vây quanh Thế Tôn.

Khi ấy, đại vương cúi đầu đảnh lễ nơi chân Phật và thưa:

–Bạch Thế Tôn! Con có việc chưa từng có, trước đây chưa từng thấy, nghe. Hôm nay đến gặp Phật, xin Ngài từ bi giải rõ cho.

Thế Tôn bảo:

–Đại vương, ông nói việc chưa từng có phải không?

Vua lại bạch:

–Trong cung của con có xảy ra việc dâm dục. Vô Tỷ Ma-kiện-di-ca nữ sinh tâm hủy báng, nói phu nhân Xá-ma-phạ-để cùng hành dâm với các Sa-môn, Thanh văn. Con nghe nói vậy, sân giận tột độ,

muốn giết hại phu nhân Xá-ma-phạ-để nên lấy tên bắn. Trên mũi tên phát ra ngọn lửa sáng rõ, rồi trở lại rơi xuống bên trái của con, cũng không làm thương tổn thân con.

Phu nhân Xá-ma-phạ-để lễ nơi chân Thế Tôn, thưa:

–Bạch Thế Tôn! Đức vua hỏi con: “Nàng là Thiên nữ, Long nữ, Kiền-thất-bà nữ, Tỳ-xá-tế nữ, quý nữ hay La-sát nữ? Tu hành hạnh gì mà được như vậy?”. Con thưa nhà vua: “Thiếp là phu nhân của đại vương, chẳng phải là Thiên nữ, Long nữ, Kiền-thất-bà nữ, Tỳ-xá-tế nữ, quý nữ hay La-sát nữ. Thiếp là đệ tử của Đức Thế Tôn Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Giác, tâm hoàn toàn thuần thực, thanh tịnh như là chư Thiên”.

Khi ấy, phu nhân Xá-ma-phạ-để tán thán công đức của Thế Tôn:

–Đức Phật Như Lai của con là bậc Ứng Chánh Đẳng Giác như vậy, có đại từ bi như vậy, đầy đủ đại phước tuệ, thành tựu đại oai đức, đạt được đại tự tại. Vì sao? Vì Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Giác là thầy của hàng trời, người. Nguyên Ngài chứng giám lòng chân thành của con.

Bấy giờ, vua Nhật Tử ở trước Phật và chúng Bí-sô phát lồ sám hối:

–Chúng con cũng như trẻ thơ dại khờ, tâm trí mê loạn như ở chỗ đen tối, như không có căn lành. Con nghĩ là đã hủy báng đệ tử Thanh văn của Như Lai. Lành thay! Thế Tôn! Xin Ngài giải rõ chỗ nghi ngờ của con. Chúng con xin thọ trì.

Đức Thế Tôn dạy:

–Nhà vua nên phát tâm từ, thọ trì giới hạnh, tạo lợi ích khắp hữu tình.

Vua Nhật Tử liền rời khỏi chỗ ngồi, chấp tay cung kính.

Phật dạy:

–Đại vương! Nhà vua hãy an tọa.

Khi ấy, vua Nhật Tử cúi đầu đánh lễ rồi ngồi qua một bên bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Tâm con hung hăng, nghe lời người nữ mà tạo

ra nghiệp tội khổ, tự biết sau khi chết sẽ bị đọa vào địa ngục. Lành thay! Bạch Thế Tôn! Xin Ngài nói lỗi của người nữ.

Đức Thế Tôn dạy:

–Này đại vương! Hành nghiệp của người nữ có rất nhiều loại, trá hiện tướng khác làm mê hoặc, tán loạn hữu tình: dua nịnh, dối trá, tâm không chân thật, suy nghĩ điên đảo, quanh co, lừa dối, đi đứng hành động muốn được gần kề, kéo dặt hữu tình, thường hành tà hạnh. Nhà vua nên tỉnh giác.

Vua thưa:

–Bạch Thế Tôn! Nguyện Ngài rủ lòng từ bi, xin nói rõ. Sau này con sẽ không gần người nữ, cũng không do người nữ mà tạo nghiệp tội, vì không tạo tội nên không bị đọa vào địa ngục. Bạch Thế Tôn! Con thường làm lợi ích an lạc cho tất cả chúng sinh.

Đức Phật dạy:

–Đúng vậy! Đúng vậy!

Vua Nhật Tử thưa:

–Bạch Thế Tôn! Ở bên Phật con được nghe giảng nghĩa của dục này. Thật là do người nữ nên bị quả báo xấu.

Đức Phật dạy:

–Đại vương! Nữ sắc thật sâu dày, chắc chắn là cha mẹ của oan gia, là cha mẹ của bạo ác. Nếu sinh tâm ưa thích thì sẽ bị đọa địa ngục. Vì thế, người nữ có lỗi như vậy.

Phật lại dạy:

–Đại vương! Nếu suy xét rõ ràng lỗi về dâm dục của người nam, đời sau cha mẹ, quyến thuộc cũng có lỗi như vậy.

Vua Nhật Tử thưa:

–Lành thay! Lành thay! Bạch Thế Tôn! Xin Ngài nói rõ cho con lỗi của người nam. Thế nào là lỗi của người nam, cha mẹ quyến thuộc cũng có lỗi đó?

Phật dạy:

–Đại vương! Hãy lắng nghe! Lắng nghe và suy nghĩ kỹ. Ta sẽ giảng nói cho đại vương.

Đại vương! Lỗi của người nam có bốn loại:

Đại vương hỏi:

–Bốn lỗi đó là gì?

Thế Tôn bảo:

–Đại vương! Người nam nào đam mê dâm dục sẽ bị dâm dục làm mê cuồng. Do mê cuồng nên tình ý điên đảo. Do điên đảo nên đối với người nữ sinh tâm rất ưa thích. Ở trong chúng Bà-la-môn không muốn thấy nghe các vị Sa-môn, Bà-la-môn hành trì giới đức. Do không muốn thấy nghe các vị Sa-môn, Bà-la-môn hành trì giới đức nên cũng không thân cận, cũng không quy y, cũng không cúng dường. Đối với các vị Sa-môn, Bà-la-môn không có trì giới, không có đức hạnh, lại cũng lìa xa, không có tín căn, không tu đức hạnh, không hành bố thí, hoàn toàn không có trí tuệ, ít nghe, đức mỏng, ngã mạn, cao ngạo, làm việc của quỷ thần, lại thân cận kẻ vô trí, tham đắm pháp xấu ác, ưa thích đồ hôi dơ, xa lìa bạn lành. Dù có sinh lên cõi trời hay sinh vào loài người, đối với thân này cũng thường bị hủy hoại. Đối với Sa-môn, Bà-la-môn không bảo hộ. Đối với Phật, Pháp, Tăng lại xa lìa. Đối với diệu quả Niết-bàn lại quay lưng. Thường nghĩ nhớ tới người nữ, ca múa, kỹ nhạc, uống rượu, đùa cợt v.v... bị trói buộc như vậy cho đến lúc qua đời, đọa vào địa ngục A-tỳ, bị lửa đốt rất nóng, kêu gào thảm thiết, bị dây trói buộc, chịu các thứ khổ. Ra khỏi địa ngục, sinh vào cõi Diêm-ma-la, sinh vào loài súc sinh, làm sư tử, hổ lang, các loài cầm thú ác dữ cho đến thân chim Bích-lộ-trà ở trên cây mũi nhọn.

Đại vương! Người nam nào hành pháp ngu như vậy sẽ bị quả báo ấy. Đây là lỗi đầu tiên của người nam.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Dâm dục ô uế gốc bất tịnh
 Đời sau càng tăng thêm nghiệp khổ
 Pháp sư thông tuệ quả trách dục
 Làm cha mẹ cũng không lợi ích.
 Ví như hầm bất tịnh to lớn
 Đây đây phân nhơ rất hôi thối
 Như thầy phình trương ngoài gò mả*

Người dâm dục cũng lại như vậy.
Như ruồi bọ bu vào mọt ghẻ
Lừa, ngựa chạy, ngủ trong phân dơ
Heo, chó ăn nuốt cá hôi thối
Đam mê người nữ cũng như vậy.
Phá hủy tiếng tốt và đức hạnh
Thường phạm giới cấm không hổ thẹn
Không sinh thiên giới, đọa A-tỳ
Vì thế Pháp sư quả trách dục.
Ví như người uống lầm thuốc độc
Mê loạn, điên cuồng, đau khắp thân
Bỗng dưng bị trúng độc vô thường
Người dâm dục cũng như vậy.
Tham ưa mùi vị, thức ăn ngon
Thích nghe ca nhạc đắm sắc thanh
Bỏ bê việc nhà không nghĩ đến
Chỉ gây nhân khổ, nghiệp luân hồi.
Tham đắm dâm dục thường khen ngợi
Ngu mê không biết dấy dựng phân
Ngày đêm thường làm việc xấu xa
Phước mỏng, trầm luân các đường ác.
Khen ngợi dâm dục làm sai trái
Nhiều sân giận, tăng trưởng ngu si
Như men đi trên đỉnh núi cao
Không biết khoảnh khắc là mất mạng.
Khác biệt với người cõi Diêm-phù
Chết đọa trong vô biên biển nghiệp
Năm núi bao quanh núi Thiết Vi
Ánh sáng trời, trăng đều không thấy.
Như gió quay cuồng không hiểu biết
Qua lại ngang dọc mất lối đi

Như vậy nhiều đời, sống ở đó
 Tất cả thế gian không coi trọng.
 Các loại nghiệp thiện cũng không sinh
 Dù sinh trai gái, không hiếu kính
 Trái bỏ tôn thân, tạo ngũ nghịch
 Ân cần hòa hợp với thế thiếp.
 Không nghĩ lười tội lỗi giảng ra
 Rơi vào trong tham si, dục lạc
 Xa lìa cha mẹ không thăm hỏi
 Quên báo ân dưỡng dục nhọc nhằn.
 Buông lung, đùa giỡn, tham đắm dục
 Qua lại phiền não càng tăng thêm
 Hủy hoại tu hành sinh nghi ngờ
 Không gặp Hiền Thánh tạo nhân lành.
 Ưa làm hạnh tà chịu cực khổ
 Không nghĩ hình phạt, bị sỉ nhục
 Tranh chấp lừa dối đến giết hại
 Phá hoại của cải, lìa bạn lành.
 Không sinh thiên giới và cõi người
 Chết đọa vào địa ngục A-tỳ
 Rừng sắt màu xanh giường mũi nhọn
 Thành lửa đỏ rực cháy dữ dội.
 Cây kiếm, núi đao, bày khắp đất
 Đồng sôi, sắt nóng làm nước uống
 Khổ lớn như vậy do dâm dục
 Góc trí tuệ Bồ-đề ẩn mất.
 Ông hướng người nữ sinh lo sợ
 Chớ nên gần gũi bám víu theo
 Nếu tương ứng cõi thiện, trời người
 Không lâu tự chứng đắc Bồ-đề.

Lại nữa, này đại vương! Cha mẹ sinh con nhỏ, việc này rất gian

nan, ai cũng biết được. Lúc ở trong bào thai, mẹ phải mang nặng mười tháng, chịu khổ não, đau đớn nhiều cách, đứng ngồi khó khăn, ăn uống chừng mực. Dẫu sinh con như cắt tiết heo dê làm thịt, mẹ vẫn không nghĩ đến thân mình, chỉ lo cho con, bú mớm, nuôi dưỡng, không lúc nào khỏi ẵm bồng. Khi con đại tiểu tiện, mẹ phải rửa ráy, giặt giũ.

Dần dần con khôn lớn, cha mẹ dùng lời thành thật dạy dỗ, cho con đi học các nghề công xảo, kỹ nghệ trong cõi Diêm-phù-đề, học chữ, tính toán, buôn bán kinh doanh. Lại làm cho thân tâm được an lạc, cho nhiều cửa cải, vật dụng, lụa là, khiến cho giàu sang, hoặc kén chọn người đẹp để cưới vợ cho con với hy vọng con hiếu thuận, cung kính, phụng dưỡng cha mẹ, nhưng trở lại là đứa con tâm ý điên đảo, mê loạn, đắm say sắc dục, hoàn toàn không tỉnh ngộ.

Lại tự ý cưới người trong họ khác làm thê thiếp, cùng nhau tham ái. Đối với cha mẹ trở thành bất hiếu, không kính trọng. Về sau, người cha tuổi già, thân thể suy yếu, mắt mờ, tai điếc, đứng ngồi khó khăn, cần có người dìu dắt, mà đứa con trở lại oán ghét, khinh khi chán bỏ, dùng các thủ đoạn bức bách, đuổi cha ra khỏi nhà, chỉ lo cho gia đình bên vợ, hội họp vui vẻ.

Phật bảo đại vương:

–Người nam nào làm việc tà hạnh này, bỏ cha mẹ, quyết định sau khi qua đời sẽ bị đọa vào địa ngục A-tỳ, không có kỳ hạn ra khỏi. Đó là lỗi thứ hai.

Người thiện nam nào bỏ nữ sắc, tâm ý trong sạch, cúng dường, hiếu kính cha mẹ, sau khi qua đời không đọa vào đường ác mà sinh lên các cõi trời, thọ phước an vui. Phước cõi trời hết, hạ sinh nơi nhân gian cũng không chịu nghèo cùng hạ tiện, mà được giàu sang tốt đẹp.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Lìa dục, hành từ, hiếu
Sau khi chết sinh thiên
Thân Phạm vương, Đế thích
Thường an vui diệu lạc.*

*Cúng dường cha mẹ già
 Sau sinh vào cõi người
 Đi buôn bán trên biển
 An lành, được châu báu.
 Cúng dường cha mẹ già
 Tất cả đức tối thượng
 Như lúa, trái cây chín
 Rõ ràng phước không hết.
 Cúng dường cha mẹ già
 Vĩnh viễn không gánh nặng
 Thường được lừa, ngựa chở
 Dao nhọn không thể hại.
 Cúng dường cha mẹ già
 Không qua sông nước mặn
 Lửa dữ cùng đao binh
 Lại cũng không thể gần.
 Cúng dường cha mẹ già
 Thường được vợ con lành
 Lúa thóc và cửa cải
 Lưu ly và vàng ngọc.
 Cúng dường cha mẹ già
 Thường được ở cung trời
 Vô số vườn hoan hỷ
 Vây quanh ở bốn bên.
 Cúng dường cha mẹ già
 Thường nghe giáo pháp Phật
 Đủ sắc tướng oai nghiêm
 Ai nấy đều kính trọng.*

Lại nữa, này đại vương! Người nam nào tạo nghiệp phi pháp, tâm không chân thật, có nhiều tà kiến, đối với việc thiện không biết, vọng sinh điên đảo, thường được nhiều người ngu si khen ngợi. Đối với người có trí, thường sinh phần nộ, tội nghiệp càng nặng, hoàn

toàn mất lợi lớn. Khi Phật ra đời, vĩnh viễn không được gặp. Kiêu mạn, cao ngạo, nghèo cùng, hạ tiện v.v... mọi người không ưa thích. Đây là lỗi thứ ba của người nam.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Người nam hành dâm dục
Điên đảo phân biệt ngã
Ngu mê tội nghiệp nặng
Luân hồi, đọa đường ác.
Xa lìa công đức Phật
Không trí tuệ chọn lựa
Hư vọng cầu an lạc
Như sông tìm Lô ca.
Người ái dục ngu si
Dua nịnh nhiều hư dối
Mong cầu vui phi pháp
Thành chịu khổ địa ngục.
Đắm dục thấy điên đảo
Thấp kém không biết gì
Như ở trong đêm tối
Không thấy được đường đi.
Không lòng tin, hổ thẹn
Chỉ đam mê thanh, sắc
Bồ-tát và Thanh văn
Chưa từng đem cúng dường.
Nếu gặp người chân chính
Thuyết giảng pháp vi diệu
Khinh pháp không chịu nghe
Trần luân trong địa ngục.
Không trở lại thân người
Đoạn trừ thí, các hạnh
Mê đắm không tu hành
Mất Bồ-đề tối thượng.*

Lại nữa, này đại vương! Những người nam nào vì sinh sống, mê đắm dâm dục, ngu si, nên bị mọi chướng ngại, làm các nghề nghiệp về công nghệ, hành chính, tính toán, ngâm vịnh, đàm luận, những người đó thân cận vua, quan, làm việc phi pháp, trách mắng hữu tình, đối gặt đủ điều, mong cầu tài lợi, tạo các nghiệp ác. Lại vì sinh sống nên làm các việc không đúng luật nghi, buôn bán trâu, lừa, lạc đà, ngựa, heo, dê, gà, chó, cho đến chú thuật, săn thỏ, đánh bắt các loài ở dưới nước ăn thịt. Hoặc lại kinh doanh, không chọn đường đi, đi vào những chốn hiểm ác, hôi bẩn, đường có giặc cướp, đao kiếm, cho đến trôi nổi trên biển cả, chịu các khổ não, lạnh nóng, đói khát mà cầu tài lợi. Lại đối với Sa-môn, Bà-la-môn, keo kiệt, tham lam, không chịu bố thí, một lòng mê đắm dâm dục lạc. Lại bị người nữ chế ngự, sai khiến như nô bộc, thường ở chung, chưa từng xả bỏ, đứng ngồi nói chuyện, cùng nhau khấn khít, sinh ra luyến ái. Vì thế, nuôi dưỡng người nữ, sau khi qua đời đều vào địa ngục. Đó là lỗi thứ tư.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Người chạy theo ái dục
 Say mê có vui gì?
 Theo đuổi điều thấp hèn
 Làm sao được an lạc?
 Chẳng phải việc chân chánh
 Tự làm không biết trái
 Không thẹn, như lạc đà
 Ô ố không chịu nổi.
 Người này ít trí tuệ
 Không hiểu rõ tội căn
 Chạy tranh giành người nữ
 Như chó được phân dơ.
 Hôi thối không thể ưa
 Người ngu si rất thích
 Không biết lỗi dâm dục
 Như mù không thấy sắc.
 Người ngu si đắm dục*

Như chó theo phân dơ
Thanh, hương, vị, xúc, pháp
Tham đắm cũng như vậy.
Người ngu si đắm dục
Luân hồi trong các đường
Như khỉ trói trong cọc
Không ra khỏi ba cõi.
Người ngu mê đắm dục
Như quạ luyến thịt thối
Thường bị ma ác dẫn
Đọa lạc nơi nẻo ác.
Người ngu tham ưa vị
Ngon ngọt bị buộc ràng
Khác gì giò nhà xí
Đâu biết là bất tịnh.
Người trí được giải thoát
Nữ sắc không thể nhiễm
Thấy đó sinh kinh sợ
Xả bỏ như thây nát.
Ngu si tâm tán loạn
Tham đắm dục không bỏ
Đi đường nóng gian khổ
Khát nước, uống nước mặn.
Như vậy thấy người uống
Ngu si mê mất mạng
Người cố chấp đắm dục
Tội lỗi cũng như thế.
Thật do người nữ ấy
Như mắc bệnh phong hủi
Sinh trùng tự ăn nuốt
Tham dâm cũng như vậy.

Nếu người nữ trang sức
Như hũ phân được vẽ
Chỉ thấy tướng bên ngoài
Đâu biết trong bất tịnh.
Lại như dầu giặc áo
Đeo mang trên thân mình
Người nữ nào trang sức
Nhiễm ô cũng như vậy.
Như áo che đao kiếm
Như che lửa tro nóng
Trang sức nơi người nữ
Tổn hại cũng như thế.
Lại như kiếp lửa đến
Đại địa đều cháy rục
Cỏ cây không sống được
Sông biển khô cạn hết.
Nơi ở quỷ Bộ-đa
Tu-di và Thiết Vi
Lục dục và sơ thiên
Hủy hoại ai cứu được?
Như vậy đả nữ sắc
Lửa dâm cháy dữ dội
Thieu đốt loài hữu tình
Tổn hại không thể cứu.
Thân người mau bất tịnh
Do vật ô uế thành
Móng tay và lông tóc
Nước dãi và cứt ráy.
Mồ hôi, đại tiểu tiện
Mỡ lá và màng não
Da thịt và xương tủy

Máu, gân, mạch nối nhau.
Lá lách, thận, tim, phổi
Ruột, dạ dày, mật, gan
Sinh tạng và thực tạng
Đàm đỏ và đàm trắng.
Lại thêm tám vạn cửa
Trùng nhỏ nhít ăn nuốt
Thường ở trong thân người
Người ngu đâu hiểu biết.
Đối thân sinh tham ái
Như ruồi bu máu mủ
Mùi hôi cho là thơm
Đau khổ cho là vui.
Như vậy người đấm dục
Cầm gậy đánh đuổi nhau
Lửa dục tranh nhau đốt
Mê say đâu thể ngộ.
Ngu si đấm vị ngọt
Như chó ở phòng trống
Như tiếng vọng không thật
Cuối cùng thành vọng tưởng.
Lại như loài khỉ vượn
Thường bám chuyền trên cây
Cho đến lúc vô thường
Không lìa khỏi cành cây.
Như vậy, người tham dục
Theo đuổi, tìm cầu sắc
Đọa lạc vào đường ác
Không lìa khổ sinh tử.
Người ngu si dâm dục
Sau khi họ qua đời

Bị ném vào nồi sắt
Trụ một kiếp như vậy.
Chìm nổi như đậu nấu
Nồi đó lượng lớn nhỏ
Sáu mươi bốn câu-chi
Chúng sinh ở trong ấy.
Tất cả đều đọa lạc
So lường không thể biết
Nấu đốt ở trong nồi
Chịu khổ cả trăm kiếp.
Hoặc hai, ba, bốn kiếp
Tùy theo nghiệp nặng nhẹ
Da thịt đều chín bấy
Xương như vỏ ốc trắng.
Lại tùy theo nghiệp lực
Tay cầm móc bén nhọn
Ném vào máng thiết nóng
Chết đi rồi sống lại.
Lại bị các ngục tốt
Tay cầm chày sắt giã
Xương tủy đều tan nát
Gió thổi liền sống lại.
Hoặc dùng gậy sắt đánh
Bủa ra như búa chặt
Ba, bốn, năm thú sắt
Chạy theo sau cắn xé.
Lại cũng có chim sắt
Chó sắt và chó sói
Răng mổ bén như kiếm
Ăn tủy não tội nhân.
Người nào tạo nghiệp tội

Rơi vào chốn sông phân
Hoặc rơi trên đao kiếm
Tất cả đều hôi bẩn.
Người nào tạo nghiệp tội
Đọa vào chỗ rất nóng
Kêu la gào dữ dội
Dây đen và đốt nóng.
Người nào tạo tội nghiệp
Đọa vào nơi sông tro
Lại vào ngục Du tăng
Đau khổ không chịu nổi.
Người nào tạo tội nghiệp
Chết đọa trong địa ngục
Đói nuốt hòn sắt nóng
Khát lại uống nước đồng.
Người nào tạo tội nghiệp
Đọa vào nơi núi sắt
Các núi cùng hợp lại
Làm thân nát như bột.
Người nào tạo tội nghiệp
Thường chịu các khổ nã
Bị quả báo như vậy
Không ai có thể cứu.
Nơi ấy chẳng an lạc
Do đời trước tạo nghiệp
Cha mẹ và vợ con
Đâu thể cứu nhau được.
Làm dâm dục thấp hèn
Thẳng đến ngục Vô gián
Khổ không thể chịu nổi
Ba đời Phật đều dạy.

Vì thế người thấp hèn
 Cùng ở với người nữ
 Như vác túi đựng phân
 Ngu si mang tận nơi.
 Người nam bị người nữ
 Trói buộc như gông cùm
 Địa ngục lửa thiêu thân
 Không thể an vui được.
 Khoảnh khắc sinh trí tuệ
 Như vậy nghe pháp Phật
 Lià tất cả dâm dục
 Xuất gia được giải thoát.

Đức Phật dạy:

–Này đại vương! Người nam nào làm việc dâm dục sẽ bị đọa vào địa ngục, chịu khổ lớn này. Vì thế, này đại vương! Hãy luôn luôn tưởng nghĩ Phật, nghĩ Pháp; quán sát thân tâm, chớ để sinh lỗi lầm.

Vua Nhật Tử ở ngay chỗ Thế Tôn phát lòng tin rộng lớn, thưa:

–Bạch Thế Tôn! Thật là hy hữu! Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Giác khéo thuyết giảng lỗi của người nam, người nữ. Con xin thọ trì, quy y Phật, quy y Pháp, quy y chúng Bí-sô.

Bạch Thế Tôn! Từ nay về sau, con xin xả bỏ các lỗi dao gậy do dâm dục gây ra mà thương xót, làm lợi ích cho tất cả chúng sinh.

Khi Phật thuyết giảng pháp này xong, trong chúng hội vua Nhật Tử và các Bí-sô, Đại Bồ-tát, Trời, Rồng, Dược-xoa, A-tố-la, Bích-lộ-trà, Kiên-thát-bà, Mạt-hô-lạc-ca, nhân, phi nhân, nghe Phật thuyết giảng đều rất vui mừng, làm lễ lui ra.

